

Obres escollides de Lenin en català

CARTA ALS OBRERS NORD-AMERICANS

V. I. LENIN
1918

Versió catalana establerta des de: "Carta a los obreros norteamericanos", en *Obras Escogidas*, en tres toms, tom III, Editorial Progreso, Moscou, 1970, pàgines 28-50

Edicions internacionals Sedov

Camarades: un bolxevic rus, que va prendre part en la revolució de 1905 i que després ha passat molts anys en el vostre país, s'ha ofert per a fer-vos arribar la meua carta. He acceptat el seu oferiment amb major plaer, doncs que els proletaris revolucionaris nord-americans estan cridats a exercir precisament ara un paper de singular importància com a enemics inconciliables de l'imperialisme nord-americà, el més gemmat, el més fort, l'últim que s'ha incorporat a la matança mundial de pobles organitzada pel repartiment dels beneficis entre els capitalistes. Precisament ara, els multimilionaris nord-americans, aqueixos esclavistes contemporanis, han obert una pàgina particularment tràgica en la sagnant història del sagnant imperialisme en donar la seua aprovació (directa o indirecta, oberta o velada per la hipocresia, és igual) a la intervenció armada empresa per les feres anglojaponeses per a estrangular la primera república socialista.

La història de l'Amèrica del Nord moderna, de l'Amèrica del Nord civilitzada, comença amb una de les grans guerres vertaderament alliberadores i revolucionàries, tan escasses enfront de la multitud de guerres de rapinya provocades, a semblança de l'actual guerra imperialista, per les baralles entre els reis, els grans terratinents i els capitalistes al voltant del repartiment de les terres usurpades o dels guanys obtinguts com a fruit del pillatge. Va ser una guerra del poble nord-americà contra els bandits anglesos, que oprimien Amèrica del Nord i la tenien sotmesa a un règim d'esclavitud colonial, el mateix que aqueixos vampirs "civilitzats" continuen oprimint avui i mantenint en esclavitud colonial centenars de milions de persones a l'Índia, Egipte i en tots els confins del món.

Han transcorregut des d'aleshores uns 150 anys. La civilització burgesa ha donat tots els seus esplèndids fruits. Amèrica del Nord s'ha posat al capdavant dels països lliures i cultes en allò tocant el nivell de desenvolupament de les forces productives del treball humà associat, l'ús de la maquinària i totes les meravelles de la tècnica moderna. Amèrica del Nord s'ha convertit, al mateix temps, en un dels països on és més profund l'abisme entre un grapat de multimilionaris insolents, sumits en el fang i el luxe, i els milions de treballadors que viuen sempre a la vora de la misèria. El poble nord-americà, que va donar al món un model de guerra revolucionària contra l'esclavitud feudal, ha caigut en la moderna esclavitud capitalista, en l'esclavitud assalariada imposada per un grapat de multimilionaris, i s'ha vist obligat a exercir el paper de botxí mercenari, que va estrangular, en benefici de l'opulenta canalla, les Filipines en 1898 sota pretext d'"alliberar-les", i que en 1918 estrangula la República Socialista de Rússia sota pretext de "defensar-la" dels alemanys.

Però els quatre anys de matança imperialista de pobles no han passat en va. L'engany del poble pels miserables que formen els dos grups de bandits, tant el grup anglès com l'alemany, ha sigut desemmascarat plenament per fets incontrovertibles i evidents. Els resultats dels quatre anys de guerra han mostrat la llei general del capitalisme aplicada a la guerra entre els bandits pel repartiment del botí: els més rics, els més forts s'han enriquit i han espoliat més que ningú; els més febles han sigut desposseïts, torturats, oprimits i estrangulats sense contemplacions.

Els bandits de l'imperialisme anglès eren els més forts pel nombre d'"esclaus colonials". Els capitalistes anglesos no han perdut ni una polzada de "les seues" terres (és a dir, de les terres reunides per ells durant segles com a fruit del pillatge) i s'han apoderat de totes les colònies alemanyes d'Àfrica, s'han apoderat de Mesopotàmia i de Palestina, han estrangulat Grècia i han començat el saqueig de Rússia.

Els bandits de l'imperialisme alemany eren els més forts per l'organització i la disciplina de "les seues" tropes, però més febles en colònies. Han perdut totes les colònies, però han saquejat mitja Europa, han estrangulat el nombre més gran de països petits i de pobles febles. Que gran guerra "alliberadora" per ambdues parts! Què bé "defensaven la pàtria" els bandits d'ambdós grups, els capitalistes anglofrancesos i alemanys amb els seus lacais, els socialxovinistes, és a dir, els socialistes que es van passar al costat de "la seua" burgesia!

Els multimilionaris nord-americans eren, probablement, els més rics de tots i els que es trobaven en la situació geogràfica més segura. S'han enriquit més que ningú; han convertit en tributaris seus tots els països, fins i tot els més rics; han reunit com a fruit del pillatge centenars de milers de milions de dòlars. I en cada dòlar s'hi veuen empremtes de fang, les empremtes dels bruts acords secrets entre Anglaterra i els seus "aliats", entre Alemanya i els seus vassalls; dels acords sobre el repartiment del botí espoliat; dels acords d'"ajuda" mútua per a oprimir els obrers i perseguir els socialistes

internacionalistes. En cada dòlar hi ha empremtes del fang dels “avantatjosos” subministraments militars que enriqueixen encara més en cada país als rics i arruïnen més encara als pobres. En cada dòlar hi ha taques de sang, de la sang que van vesar a doll els deu milions de morts i els vint milions de mutilats durant aqueixa magna i noble lluita, durant aqueixa lluita alliberadora i sagrada en què es ventilava quin dels dos bandits, l'anglès o l'alemany, hauria d'obtenir major botí, quin dels dos botxins, l'anglès o l'alemany, seria el que més pobles febles estrangulés en tot el món.

Si els bandits alemanys han batut la marca per la ferocitat de les seues repressions militars, els bandits anglesos l'han batut no sols per la quantitat de colònies espoliades, sinó també pel refinament de la seua repugnant hipocresia. Precisament ara, la premsa capitalista anglofrancesa i nord-americana difon mentides i calúmnies sobre Rússia en milions i milions d'exemplars, tractant de justificar amb fal·làcia la seua intervenció espoliadora contra ella, al·legant la suposada intenció de “defensar-la” dels alemanys.

Per a desmentir aquesta infame i vil mentida no calen moltes paraules: basta esmentar un fet de tots conegut. Quan els obrers de Rússia van derrocar el govern imperialista del seu país a l'octubre de 1917, el poder soviètic, el poder dels obrers i camperols revolucionaris, va proposar obertament a tots els països bel·ligerants una pau justa, una pau sense annexions ni contribucions, una pau basada en la plena igualtat de drets de totes les nacions.

Van ser precisament la burgesia anglofrancesa i la burgesia nord-americana les que van rebutjar la nostra proposta; precisament aqueixes burgesies van refusar fins i tot tractar amb nosaltres sobre la pau general! Aqueixa *burguesia* precisament van traïr els interessos de tots els pobles; elles precisament han fet que es prolongue la matança imperialista!

Van ser elles precisament les que, especulant amb la possibilitat d'arrossegar de nou a Rússia a la guerra imperialista, van refusar participar en les negociacions de pau, deixant així les mans lliures a altres bandits capitalistes de la mateixa mena, als d'Alemanya, que van imposar a Rússia per la força la pau annexionista de Brest!

És difícil imaginar-se una hipocresia més repugnant: la burgesia anglofrancesa i la burgesia nord-americana ens llencen la “culpa” de la pau de Brest i són precisament els capitalistes d'aqueixos països, dels qui depenia convertir les negociacions de Brest en negociacions generals d'una pau universal, els que es presenten com els nostres “acusadors”! Els voltors de l'imperialisme anglofrancès, enriquits amb el saqueig de les colònies i amb la matança de pobles, prossegueixen la guerra quasi un any després de Brest; i són ells els qui ens “acusen” a nosaltres, als bolxevics, que hem proposat a tots els països una pau justa, a nosaltres, que hem trencat, que hem publicat i estigmatitzat davant tot el món els criminals tractats entre l'ex-tsar i els capitalistes anglofrancesos.

Els obrers de tot el món, siga quin siga el país en què visquen, es congratulen i simpatitzen amb nosaltres, ens aplaudeixen per haver trencat les fèrries argolles dels vincles imperialistes, dels bruts tractats imperialistes, de les cadenes imperialistes; per haver assolit la llibertat fins i tot a costa dels majors sacrificis; perquè, com a república socialista que som, encara que martiritzada i saquejada pels imperialistes, hem quedat *fora* de la guerra imperialista i hem enarborat davant el món sencer la bandera de la pau, la bandera del socialisme.

No és sorprenent que la colla d'imperialistes internacionals ens odie per això, ens “acuse”, que tots els lacais dels imperialistes, sense exceptuar els nostres eseristes de dreta ni els nostres menxevics, ens “acusen” també. L'odi que aquests gossos de presa de l'imperialisme, el mateix que la simpatia que els obrers conscients de tots els països ens tenen els bolxevics, ens infon més seguretat encara en la justesa de la nostra causa.

No és socialista qui no comprenga que a fi de la victòria sobre la burgesia, a fi del pas del poder a les mans dels obrers, a fi del *començament* de la revolució proletària internacional *no* es pot *ni* s'ha de retrocedir davant cap sacrifici, ni tan sols davant el sacrifici d'una part del territori, davant el sacrifici de patir penoses derrotes a mans de l'imperialisme. No és socialista qui no haja demostrat *amb fets* que està disposat a què “la seua” pàtria faça els majors sacrificis per a impulsar de veritat la causa de la revolució socialista.

En honor de “la seua” causa, és a dir, a fi de la conquesta del domini mundial, els imperialistes d'Anglaterra i d'Alemanya no han vacil·lat en arruïnar per complet i en estrangular tota una sèrie de països, començant per Bèlgica i Sèrbia i seguint per Palestina i Mesopotàmia. I els socialistes, a fi de “la seua” causa, a fi de l'alliberament dels treballadors de tot el món del jou del capital, a fi de la conquesta d'una pau universal duradora, ¿hauran d'esperar que es trobe un camí que no exigisca sacrificis, s'hauran de prevenir de començar el combat abans que aquest “garantit” un triomf fàcil, hauran de posar la seguretat i la integritat de “la seua pàtria” (creada per la burgesia) per damunt dels interessos de la revolució socialista mundial? Els bergants del socialisme internacional i els lacais de la moral burgesa que pensen així mereixen el més profund menyspreu.

Les feres rapinyaires de l'imperialisme anglofrancès i nord-americà ens “acusen” que tenim un “conveni” amb l'imperialisme alemany. Quins hipòcrites! Quins miserables! Calumnien el govern obrer, tremolant de por davant la simpatia que envers nosaltres senten els obrers de “els seus” propis països! Però la seua hipocresia serà desemascarada. Fingeixen no comprendre la diferència existent entre un conveni dels “socialistes” amb la burgesia (la pròpia i l'estrangera) *contra els obrers*, contra els treballadors, i un conveni *per a la defensa* dels obrers triomfants sobre la seua burgesia, un conveni amb la burgesia d'un color *contra la burgesia* d'un altre color nacional a fi que el proletariat aprofite les contradiccions entre els diferents grups de la burgesia.

En realitat, qualsevol europeu coneix a la perfecció aqueixa diferència, i el poble nord-americà, com ho demostraré ara, l'ha “viscuda” en la seua pròpia història de mode ben palpable. Hi ha convenis i convenis, hi ha *fagots et fagots*, com diuen els francesos.

Al febrer de 1918, quan les feres rapinyaires de l'imperialisme alemany van llançar les seues tropes contra la Rússia inerm, que havia desmobilitzat el seu exèrcit, confiada en la solidaritat proletària internacional, abans que madurés plenament la revolució mundial, no vaig vacil·lar gens ni mica en concertar cert “conveni” amb els monàrquics francesos. El capità francès Sadoul, que de paraula simpatitzava amb els bolxevics, mentre de fet servia en cos i ànima l'imperialisme francès, em va presentar l'oficial francès De Lubersac. “Jo sóc monàrquic [em va confessar De Lubersac]. El meu únic objectiu és la derrota d'Alemanya”. Se sobreentén, li vaig contestar (*cela va sans dire*). Això no em va impedir en absolut “convenir” amb de Lubersac quant als serveis que els oficials francesos especialitzats en voladures estaven disposats a prestar-nos per a volar les vies fèrries i obstaculitzar així la invasió dels alemanys. Va ser un model d’“acord” que aprovarà tot obrer conscient, un conveni en profit del socialisme. Un monàrquic francès i jo ens estretim la mà sabent que cadascú penjarà gustós el seu “company”. Però els nostres interessos coincidien temporalment. *Nosaltres* varem aprofitar interessos oposats, igualment de feres, d'*altres* imperialistes, en benefici de la revolució socialista russa i de la revolució socialista mundial, contra les feres alemanyes que ens atacaven. Així servíem els interessos de la classe obrera de Rússia i d'altres països; reforçàvem el proletariat i debilitàvem la burgesia del món sencer; empràvem mitjans arxilegítims i imprescindibles en *tota* guerra; la maniobra, l'estratagema, el replegament en espera del moment en què *estiga en saó* la revolució proletària que va madurant ràpidament en uns quants països avançats.

I per molt que vociferen de ràbia els taurons de l'imperialisme anglofrancès i nord-americà, per molt que ens calumnien, per molts milions que gasten en subornar els periòdics eseristes de dreta, menxevics i la resta de socialpatrioters, *jo no dubtaré un sol instant* en concertar un “acord” *idèntic* amb les feres rapinyaires de l'imperialisme alemany, en el cas que l'atac de les tropes anglofranceses a Rússia ho faça necessari. I jo sé molt bé que el proletariat conscient de Rússia, Alemanya, França, Anglaterra, i dels Estats Units, en una paraula, de tot el món civilitzat aprovarà la meua tàctica. Semblant tàctica facilitarà la revolució socialista, accelerarà el seu adveniment, debilitarà la burgesia internacional, reforçarà les posicions de la classe obrera en la seua victoriosa lluita contra aquella.

El poble nord-americà fa ja temps que va emprar amb èxit per a la revolució aqueixa tàctica. Quan va fer la seua gran guerra d'alliberament contra els opressors anglesos, també va haver d'enfrontar-se amb els opressors francesos i espanyols, en les mans dels quals es trobava una part de l'actual territori dels Estats Units d'Amèrica del Nord. També el poble nord-americà, en la seua difícil guerra d'alliberament, va concertar amb uns opressors “acords” dirigits contra altres opressors per a debilitar els opressors i reforçar els que desplegaven una lluita revolucionària contra l'opressió, en benefici de *les àmplies masses* oprimides. El poble nord-americà va aprofitar les discòrdies entre francesos, espanyols i anglesos; es va batre de vegades fins i tot al costat de les tropes dels opressors

francesos i espanyols contra els opressors anglesos; va vèncer primer als anglesos i després es va redimir (en part, mitjançant rescats) dels francesos i espanyols.

L'obra de la història no és una vorera de l'avinguda Nevski, deia el gran revolucionari rus Txernishevski. Qui "admet" la revolució proletària només "a condició" que transcorregui llisa i planerament, que actuen de colp i alhora els proletaris de distints països, que existisca una garantia contra les derrotes, que el camí de la revolució siga ample, recte i estiga aclarit, que per a vèncer no hi haja necessitat de passar a vegades pels més penosos sacrificis, de "romandre en una fortalesa assetjada" o obrir-se camí per les més tortuoses, angostes, impracticables i perilloses senderes muntanyoses, aqueix ni és revolucionari ni s'ha desposseït de la pedanteria intel·lectual burgesa i, de fet, lliscarà sempre al camp de la burgesia contrarevolucionària, com els ocorre als nostres eseristes de dreta, als nostres menxevics i fins i tot (encara que amb menys freqüència) als nostres eseristes d'esquerra.

Alhora que fan cor amb la burgesia, a aqueixos senyors els agrada culpar-nos de ser els causants del "caos" de la revolució, de la "destrucció" de la indústria, de l'atur i de la fam. Com d'hipòcrites són aquestes acusacions en boca dels qui van aplaudir i van recolzar la guerra imperialista o "estaven d'acord" amb Kerenski perquè la guerra continués! Precisament la guerra imperialista és la culpable de tots aquests desastres. Una revolució originada per la guerra no pot menys de passar per dificultats i turments increïbles, rebuts en herència d'aqueixa reaccionària matança devastadora de pobles que dura ja diversos anys. Acusar-nos de "destrucció" de la indústria o de "terror" és fer prova d'hipocresia o mostrar una pedanteria obtusa, mostrar incapacitat de comprendre les condicions fonamentals d'aqueixa rabiosa i exacerbada, fins a l'extrem, lluita de les classes que s'anomena revolució.

En essència, els "acusadors" d'aquesta mena si arriben a "reconèixer" la lluita de classes, es limiten a reconèixer-la de paraula; però de fet cauen sempre en la utopia petit burgesa de la "conciliació" i "col·laboració" de les classes. La lluita de classes, en períodes de revolució, ha pres sempre i en tots els països, indefectiblement i inevitablement, la forma de guerra civil. I la guerra civil és inconcebible sense les més cruels destruccions, sense terror ni restricció de la democràcia formal en profit de la guerra. Només uns capellans almirallats, és igual que porten sotana o que siguen "llocs", com els socialistes de saló i de tribuna parlamentària, poden no veure-hi, ni comprendre, ni palpar-hi aquesta necessitat. Només uns "homes enfundats" sense vida poden ser capaços d'apartar-se de la revolució per aquest motiu, en compte de llançar-se al combat amb tota vehemència i resolució en el moment en què la història exigeix que la lluita i la guerra decidisquen els més grans problemes de la humanitat.

El poble nord-americà té una tradició revolucionària, recollida pels millors representants del proletariat nord-americà, els qui ens han expressat en reiterades ocasions la seua completa adhesió a nosaltres, els bolxevics. Aqueixa tradició ha sigut creada per la guerra d'alliberament contra els anglesos en el segle XVIII i, més tard, per la guerra civil en el segle XIX. En un cert sentit, si hom té en compte només la "destrucció" d'algunes indústries i de l'economia nacional, Amèrica del Nord *havia retrocedit* en 1870 amb relació a 1860. Però quin pedant i imbècil seria l'individu que, en basar-s'hi, negués la immensa significació històrica universal, progressista i revolucionària de la guerra civil de 1863-1865 a Amèrica del Nord!

Els representants de la burgesia comprenen que la supressió de l'esclavitud dels negres i l'enderrocament del poder dels esclavistes bé que van pagar la pena que tot el país passés pels llargs anys de guerra civil, devastacions colossals, destruccions i terror que acompanyen tota guerra. Però ara, quan es tracta d'una tasca incommensurablement més gran, quan es tracta de suprimir l'esclavitud *assalariada*, l'esclavitud capitalista, de derrocar el poder de la burgesia, els representants i defensors d'aquesta, així com els socialreformistes que, acovardits per la burgesia, s'aparten temorosos de la revolució, no poden ni volen comprendre que la guerra civil és necessària i legítima.

Els obrers nord-americans no seguiran la burgesia. Estaran al nostre costat, al costat de la guerra civil contra la burgesia. M'hi convenç tota la història del moviment obrer nord-americà i mundial. Recorde també les paraules que Eugeni Debs, un dels caps més volguts del proletariat nord-americà, va escriure en la *Crida a la Raó (Appeal to Reason)* (crec que a finals de 1915) en l'article *What shall I fight for* ("Per què vaig a lluitar") (citat per mi al començament de 1916 en una reunió obrera pública celebrada a Berna, Suïssa). Debs deia que es deixaria afusellar abans que votar els crèdits per a

l'actual guerra, guerra reaccionària i criminal; que coneixia una sola guerra sagrada i legítima des del punt de vista dels proletaris: la guerra contra els capitalistes, la guerra per a alliberar la humanitat de l'esclavitud assalariada.

No m'estranya que Wilson, cap dels multimilionaris nord-americans i servidor dels taurons capitalistes, haja empresonat Debs. La burgesia pot encruelir-se amb els autèntics internacionalistes, amb els autèntics representants del proletariat revolucionari! Com majors siguen la seua ferocitat i el seu encrueliment, més prop estarà el dia del triomf de la revolució proletària.

Ens acusen de les destruccions causades per la nostra revolució... Però, qui ens acusa? Els lacais de la burgesia, d'aqueixa mateixa burgesia que en quatre anys de guerra imperialista ha destruït quasi per complet la cultura europea, sumint Europa en la barbàrie, en l'embrutiment i la fam. I aqueixa burgesia ens exigeix avui que no fem la revolució sobre el terreny d'aqueixes destruccions, enmig dels enderrocs de la cultura, de les runes i de les ruïnes originades per la guerra, amb els homes embrutits per la guerra. Oh, quina burgesia tan humana i justa!

Els seus criats ens acusen de terror... Els burgesos britànics han oblidat el seu 1649, i els francesos el seu 1793. El terror era just i legítim quan la burgesia l'emprava a favor seu contra els senyors feudals. El terror s'ha fet monstruós i criminal en quant els obrers i els camperols pobres s'han atrevit a emprar-lo contra la burgesia! El terror era just i legítim quan l'empraven per a reemplaçar una minoria explotadora per una altra minoria explotadora. El terror s'ha fet monstruós i criminal quan s'aplica per a derrocar *tota* minoria explotadora en benefici de la majoria vertaderament indiscutible, en benefici dels proletaris i semiproletaris, de la classe obrera i dels camperols pobres!

La burgesia imperialista mundial ha exterminat 10.000.000 d'homes i n'ha mutilat 20.000.000 en "la seua" guerra, en una guerra feta per a decidir qui haurà de dominar en el món: les feres rapinyaires angleses o les alemanyes.

Si *la nostra guerra*, la guerra dels oprimits i explotats contra els opressors i explotadors, costés mig milió o un milió de víctimes, entre tots els països, la burgesia diria que les víctimes abans esmentades són legítimes, mentre que aquestes últimes són criminals.

El proletariat en dirà una cosa molt distinta.

Ara, enmig dels horrors de la guerra imperialista, el proletariat assimila pràcticament en tota la seua plenitud la gran veritat que ensenyen totes les revolucions, la veritat que van llegar als obrers els seus millors mestres, els fundadors del socialisme modern. Aquesta veritat diu que no pot triomfar la revolució *si hom no esclafa la resistència dels explotadors*. Quan els obrers i els camperols treballadors varem conquerir el poder de l'estat, el nostre deure va consistir en esclafar la resistència dels explotadors. Estem orgullosos d'haver-ho fet i de fer-ho. I lamentem que no es faça amb suficient fermesa i decisió.

Sabem que la resistència exasperada de la burgesia contra la revolució socialista és inevitable en tots els països i que aqueixa resistència *creixerà* en la mesura que es desenrotlle aqueixa revolució. El proletariat vencerà aqueixa resistència, i durant la pròpia lluita contra la resistència de la burgesia adquirirà la maduresa, necessària per a triomfar i exercir el poder.

La venal premsa burgesa pot cridar als quatre vents cada falta en què incórrega la nostra revolució. No tenim por de les nostres faltes. Els homes no s'han tornat sants pel fet que haja començat la revolució. Les classes treballadores, oprimides i enganyades durant segles, condemnades a viure per força en la misèria, en la ignorància i l'embrutiment, no poden fer la revolució sense incórrer en faltes. I, com ja he dit en una altra ocasió, no es pot ficar en un taüt i enterrar el cadàver de la societat burgesa. El capitalisme mort es podreix, es descompon entre nosaltres, infestant l'aire amb les seues miasmies, enverinant la nostra vida i envoltant la novetat, allò fresc, allò jove, allò viu amb milers de fils i nexes d'allò vell, d'allò que s'ha podrit, d'allò que mor.

Per cada cent faltes nostres, proclamades als quatre vents per la burgesia i els seus lacais (incloent-hi els nostres menxevics i eseristes de dreta), hi ha 10.000 fets grans i heroics, més grans i més heroics perquè són fets senzills, imperceptibles, ocults en la vida diària del barri fabril o de l'aldea perduda, i són realitzats per homes que no tenen el costum (ni la possibilitat) de proclamar al món

sencer cada un dels seus èxits. Però fins i tot si fos al revés (encara que sé que és erroni suposar-ho), fins i tot si per cada cent encerts nostres hagués 10.000 errades, així i tot la nostra revolució seria, *i ho serà davant la història universal*, gran i invencible; perquè *per primera vegada* no és una minoria, no són només els rics, no són únicament els instruïts, sinó la vertadera massa, la immensa majoria dels treballadors els qui creen *per si mateixos* una vida nova, els qui resolen *amb la seua pròpia experiència* els difícilíssims problemes de l'organització socialista.

Qualsevol falta comesa en semblant treball, en aqueix treball tan consciencios i sincer que desenes de milions de senzills obrers i camperols duen a terme per a reorganitzar tota la seua vida; cada una d'aqueixes faltes val per mils i milions d'èxits "infal·libles" de la minoria explotadora, d'èxits obtinguts a l'obra d'enganyar i estafar els treballadors. Perquè *només a través* d'aqueixes faltes *aprendran* els obrers i camperols a crear una vida nova, aprendran a *prescindir* dels capitalistes; només així s'obriran camí, a través de milers d'obstacles, cap al socialisme victoriós.

Cometen faltes en el seu treball revolucionari els nostres camperols, que d'un sol colp, en una sola nit, la del 25 al 26 d'octubre (segons el vell calendari) de 1917, van suprimir per complet la propietat privada de la terra i ara, un mes rere d'un altre, vencent immenses dificultats, corregint-se a si mateixos, compleixen en la pràctica la difícilíssima tasca d'organitzar noves condicions d'economia, de lluitar contra els kulaks, d'assegurar que la terra siga *per als treballadors* (i no per als ricassos), de passar a la gran agricultura comunista.

Cometen faltes en el seu treball revolucionari els nostres obrers, que han nacionalitzat ara, en el curs d'uns mesos, quasi totes les fàbriques i empreses més importants i que, en el dur treball de cada dia, aprenen per primera vegada a administrar branques senceres de la indústria, fan funcionar les empreses nacionalitzades, vencent la resistència enverinada de la rutina, de l'esperit petit burgès, de l'egoisme; posen, pedra sobre pedra, els fonaments de *noves* relacions socials, d'una *nova* disciplina laboral, i d'una *nova* autoritat dels sindicats obrers respecte als seus afiliats.

Cometen faltes en el seu treball revolucionari els nostres Soviets, creats ja en 1905 per un potent auge de les masses. Els Soviets d'obers i camperols representen un nou *tipus* d'estat, un *tipus* nou i superior de democràcia; són la forma de la dictadura del proletariat el mitjà de governar l'estat sense burgesia i contra la burgesia. Per primera vegada la democràcia serveix ací les masses, els treballadors, deixant de ser una democràcia per als rics, com continua sent la democràcia en totes les repúbliques burgeses, fins i tot en les més democràtiques. Per primera vegada les masses populars resolen a escala d'un centenar de milions de persones el problema de donar cos a la dictadura dels proletaris i els semiproletaris, un problema que, de no resoldre's, *hom no pot ni* parlar tan sols de socialisme.

Els pedants o les persones omplertes sense remei de prejudicis democràtics burgesos o parlamentaris poden estranyar-se dels nostres Soviets de diputats, al·legant, per exemple, la falta d'eleccions directes. Aqueixa gent no ha oblidat ni ha après res durant les grans commocions de 1914-1918. La unió de la dictadura del proletariat i de la nova democràcia per als treballadors, de la guerra civil i la més àmplia incorporació de les masses a la política, no s'obté de colp i volta ni encaixa en les formes gastades de la rutinària democràcia parlamentària. El que es dreça en esbós a la nostra vista, com a República dels Soviets, és un món nou, el món del socialisme. I no ha d'estranyar que aqueix món no nasca ja fet, no sorgisca d'improvís com a Minerva del cap de Júpiter.

En tant que les velles constitucions democràtiques burgeses exaltaven, per exemple, la igualtat formal i el dret de reunió, la nostra Constitució soviètica, proletària i camperola, refusa la hipocresia de la igualtat formal. Quan els republicans burgesos derrocaven trons, no es preocupaven de la igualtat formal dels monàrquics amb els republicans. Quan es tracta de derrocar la burgesia, només els traïdors o els idiotes poden reclamar la igualtat formal de drets per a la burgesia. Ben poc val la "llibertat de reunió" per als obrers i camperols quan els millors edificis estan en poder de la burgesia. Els nostres Soviets *han arrabassat* als rics tots els bons edificis de la ciutat i del camp, *lliurant-los* a tots els obrers i camperols per a ús de les *seues* associacions i assemblees. Aqueixa és la nostra llibertat de reunió per als treballadors! Aqueix és el sentit i el contingut de la nostra Constitució soviètica, de la nostra Constitució socialista!

I per això tots estem tan segurs que la nostra República dels Soviets, siguen quins siguen els revessos pels quals encara haja de passar, és *invencible*.

És invencible perquè cada colp del furiós imperialisme, cada derrota que ens infligeix la burgesia internacional alça a la lluita nous i nous sectors d'obrers i camperols, els instrueix al preu dels majors sacrificis, els trempa i hi desperta un nou heroisme de masses.

Sabem, camarades obrers nord-americans, que la vostra ajuda encara tarde tal vegada a arribar, perquè el desenrotllament de la revolució en els diversos països es produeix en formes distintes, a ritme diferent (i no pot produir-se d'una altra manera). Sabem que la revolució proletària europea pot no esclatar en les pròximes setmanes, per ràpida que siga en aquest últim temps la seua maduració. Comptem que la revolució mundial és ineludible, però això no vol dir, ni de bon tros, que dipositem les nostres esperances com uns ximplers en la indefectibilitat de la revolució a termini breu i *determinat*. Hem vist al nostre país dos grans revolucions, la de 1905 i la de 1917, i sabem que les revolucions no es fan per encàrrec ni per acords. Sabem que les circumstàncies han posat a l'avantguarda el *nostre* destacament, el destacament de Rússia del proletariat socialista, i no a causa dels nostres mèrits, sinó a causa de l'endarreriment particular de Rússia, i que *fins* que esclate la revolució mundial són possibles derrotes d'algunes revolucions.

Tot i això, sabem de ciència certa que som invencibles, ja que la humanitat no es doblegarà davant la matança imperialista, sinó que acabarà amb ella. I el primer país que *ha trencat* els grillons de la guerra imperialista ha sigut el *nostre*. Hem fet els majors sacrificis en la lluita per destruir aqueixos grillons, però els *hem trencat*. Estem *lliures* de lligams imperialistes i hem enarborat davant el món sencer la bandera de la lluita per l'enderrocament complet de l'imperialisme.

Ens trobem com si estiguéssim en una fortalesa assetjada fins que no ens arribe l'ajuda d'altres destacaments de la revolució socialista mundial. Però aqueixos destacaments *existeixen*, són *mes nombrosos* que els nostres, maduren, creixen i s'enforteixen a mesura que es prolonguen les ferocitats de l'imperialisme. Els obrers trenquen amb els seus social-traïdors: els Gomper, els Henderson, els Renaudel, els Scheidemann i els Renner. Els obrers van lentament però fermament cap a la tàctica comunista, bolxevic, cap a la revolució proletària, l'única que pot salvar la cultura i la humanitat de l'afonament definitiu.

En una paraula, som invencibles, perquè és invencible la revolució proletària mundial.

22 d'agost de 1918.

Edita: **Germinal – nucli en defensa del marxisme**

Per a posar-te en contacte amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: www.grupgerminal.org